aastates wääga linduſid. Neid oli temal mitul pered, ja neid wiis tema päraſt heina aega, wiiskümmend wersta maad, ühe paigale, kus neile rohket toitu oli, ja ſiis palju met ſaatſid. Sel ajal oli tema maja ja pere aiwa Triinu ja Juhani hooleks.

Juhanil oli aga ſee wiga, et ta hakkas ſeda tüdrukut tagahoidma, kes ſel ajal wana Triinut teenis. Kai Kängg oli kül muidu priske näuga ja wäle töötegija inimene, et aga rahwas räägis, kui peaks Kai olema oma emasſe, kes kord warguſe päraſt kolm aastat tuhthoones olnud. Aga kui nüüd Peetri majaſt kaduſid kaks hõbe luſikat ära, ei ſiis arwatud koguni mite Kaie peale, waid üks reisſel, kes köögis leiba ſaanud, pidi ſüüd kandma.

Kai lootis kaa, et ta ika kord pidi Juhanile ja ſelle pere perenaeſeks ſaama. Rahwas räägis otſe läbi ſegamine, et wana Peeter teinud oma wiimiſe ſeadmiſe, et kõik tema wara pidi Juhani, tema kaswatiku käte ſaama. Ja ſee sündis kaa ühel pühapääwal, et Peeter kutſus Juhani oma kambri, ja rääkis temale mis ta

teinud ja kuhu ta oma ſeadmiſe-kirja oli pannud. Wiimaks manitſes ta weel Juhanit hääſti enese eeſt hoolt kanda ja ſeſt wait ſeista, mis ta praegu oli kuulnud.

Juhan astus pool uimane kambriſt tupa tagaſi, ſeſt ta polnud ial mõelnudki ſedaſuguſt kuulda ſaada.

Päraſt ſeda läks Peeter ree-tee ajal Kiwijõele kaubeldatud linnu puid tooma ja jäi oma ſulaſe ja hoostega trahterile, kuhu linnu puud olid mahapandud. Kunni tema ſeal paigal oli ja hobuſed said ſöödetud, kogus ſinna palju külamehi, ja need lobiſeſid ſeſt ja teiſeſt. Polnud ſee Peetri wiis rahwa tühje juttuſid tähele panna; ta istus iſepäine ahju pinggil, tõmbas piipu ja jõi oma õlut. Aga et ta ju pidi rahwa kokukogumiſe tähele panema, ſiis päris ta trahteri perenaeſe käeſt, mis asja päraſt rahwas täna olid kokukogunud.

Perenaene hakkas nukra healega:

„Sa ju tead, Peetri onu, et meie kohtu kirjutaja on ſurnud. Seſt nüüd kümme aastat teed, kui ta meile tuli oma naeſe ja oma ainſa

Eesti rahwa Kalender 1859, lk. 20